

မျိုး

ဝတ်ရည်မသိတဲ့လိပ်ပြာ

GRAPHIC DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

ကားမီးအလင်းရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ခြေတစ်ဖက်က ဘရိတ် နင်းရပ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

ကားပေါ်က ချက်ချင်းမဆင်းဖြစ်သေးဘဲ အခြေအနေမှန်ကို သိချင်တာမို့ အကဲခတ်စောင့် ကြည့်နေလိုက်၏။

ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်းလေးကို ကိုင်ထားသော မိန်းကလေးကို ဝန်းရံရပ်နေကြသည့် လူရွယ်က သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ ။ အမှောင်ရိပ်ကျနေသော နေရာမှာ မို့ မျက်နှာတွေကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရပါ။

ကြာကြာစောင့်မကြည့်လိုက်ရပါဘဲ သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို လူရွယ်သုံးယောက် အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာတော့ သေချာနေသည်။ ။

ကောင်မလေးအသွင်က ကြည့်ရတာ ဒီစက်မှုနဲ့ထဲက စက်ရုံတစ်ရုံမှ အလုပ်လုပ်သူပဲဖြစ် မည်။ လူရွယ်ချာတိတ်သုံးယောက် ပုံစံတွေကတော့ သိပ်အချိုးပြေပုံ မရှိတာ အထင်အရှား။

ရဲရင့် ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ဆံပင်အနီအရှည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ထားသော ချာတိတ် က ကောင်မလေးလက်ကို လှမ်းဆွဲ၏။

"အို လွတ် လွတ်ပါ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်"

"ကဲ မူယာပိုမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ တို့ နဲ့ ဒီတစ်ည လိုက်ခဲ့၊ မင်းပျော်ရမယ် ရေရမယ် အေးဆေး"

"ဟင့်အင်း ရှင်တို့ ထင်သလို ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ (----) စက်ရုံက ဝန်ထမ်းပါ"

"ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ ဒီမှာ မင်းအတွက် တစ်ညကြေးကို ငါတို့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးနိုင် ပါတယ်ကွ"

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်"

"ဟာကွာ ဂျိုးလေး မင်းဟာက ဘာယေးလဲကွာ၊ ငါတို့ က စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး "

ဆံနီကောင်ဆိုတော့ နံဘေးက ဆံရှည်နှင့်
မျက်နှာပေါက်ကြမ်းကြမ်း လှူရွယ်က

"ကွိုင်မရှိပါဘူး မော်ကြီးရာ၊ တချို့က ကြမ်းကြမ်းလေးမှ
သဘောကျတာမျိုးကွ"

စကားတွေက ကြမ်းတမ်းသလို ပုံစံတွေကလည်း နှမသားချင်း စာ
နာတတ်မည့်ပုံ မရှိတာ အထင်အရှား။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်တာမှန်ပေမဲ့ ဥပေ
က္ခာပြု ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ကိုလည်း အသိစိတ်က လက်မခံနိုင်တော့ ရဲရ
င့် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည် ။

"မင်းတို့ သူကို ဆက်ဒုက္ခပေးတာ ကောင်းမယ်"

သုံးယောက်စလုံး အကြည့်တွေ သူ့ဆီဖျတ်ခနဲ ရောက်လာကြသည်။ မြင့်မားသော အရပ် အမောင်းနှင့် ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားကာ စတိုင်ကျ သပ်ရပ်လွန်းသော ရဲရင့် အသွင်ကြောင့် ချာတိတ်သုံးယောက် နည်းနည်းတော့ ရှိန်သွားပုံရှိသည်။

"ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာပါ"

"မင်းတို့ စကားတွေ ငါနားထောင်စရာမရှိဘူး၊ ပြောနေတာတွေကို လည်း ငါကြားပြီးပြီ၊ ရိုးရိုး သားသား ရှင်သန်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းတို့ ဒုက္ခပေးသင့်ဘူး"

"ခင်ဗျား ဘာမှ မသိပါဘူး၊ ဆရာကြီး မလုပ်ဘဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနော်၊ ဂျိုးလေး ဘာကောင်လဲ မသိဘူးထင်တယ်"

"မင်းဘာသာ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါတစ်ခုပဲ မေးမယ်၊ မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး လှည့်ပြန်မလား။ သူ့ကို ထပ်နှောင့်ယှက်နေဦးမှာ လား၊ ဒါပဲပြော"

ဂျိုးလေး ဆိုသည့်ကောင် မကျေမနပ် ဘုကြည့်ကြည့်ပေမဲ့ ခွန်းတုံ့မပြန်ပါ။ ဆီနီနှင့် လူရွယ် က နံဘေးက အဖော်ကို လက်တို့ ခေါ်ရင်း

"ဂျိုးလေး လာကွာ သွားကြမယ်"

ဂျိုးလေး မကျေမနပ်ပေမဲ့ အဖော်နှစ်ယောက် နောက်ဆုတ်ရှောင်ထွက်သွားတော့ နောက်က ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလိုက်သွားခဲ့သည်။

သွေးမရှိဘဲ လူမိုက်လုပ်နေကြသည့်ကောင်တွေပဲ ထင်သည်။ ။ ချွေးတစ်စက်မခလိုက်ရဘဲ ပြီးဆုံးသွားသည့်ပွဲက ပျင်းစရာတော့ အကောင်းသား။

"ကျေး ကျေးဇူးပါပဲရှင်"

အသံတုန်တုန်ယင်ယင်လေးနှင့် ဆိုလာသော မိန်းကလေးကို အခုမှပဲ ရဲရင့် လှည့်ကြည့်လိုက် မိသည်။ ။

နုပုပ်ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာလေးက အလင်းရောင်မှိုန့်မှိုန့်အော

က်မှာ တောင် ကြည်လင် ဝင်းပနေသည် ။ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ ဝန်းခသော မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့် နေခဲ့၏။

နက်မှောင်သော ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းတွေကို နဖူးပြေပြေလေးပေါ် အောင် သပ်တင်စုနှောင် ထားသော မိန်းကလေးကို ရဲရင့်စိတ်က သိကျွမ်းရင်းနှီးနေသလို ထင်မိ၏။

ဆုံဖူးသည် လား။ မြင်ဖူးသည် လား ဝေခွဲမရတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။ သူမလေးကလည်း မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ ပုတ်ခတ်ကာ ရဲရင့်လှပဲ ဇေဇေဝါဖြစ်နေပုံနှင့်

"ဟို ဟို အစ်ကိုက ကို ကိုရဲရင့်လားဟင်"

သူနာမည်ကို ကောင်မလေး ရေရွတ်လိုက်တာ ဖြစ်ပေမဲ့ အပြည့်အစုံ မဟုတ်တာကြောင့်

"ငါ နာမည်က နိုင်ငံရဲရင့်ပါ နေပါဦး မင်းက"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ အလင်္ကာကို မမှတ်မိဘူးလားဟင် အလင်္ကာချို လေ ကိုကို ရဲ့ "

ရဲရင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်တက်ကာ အံ့ဩသွားခဲ့တာ အမှန်။ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့တာ ကြောင့်လည်း ချက်ချင်း ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ခဲ့ပါ။

ကောင်မလေး မျက်နှာလေးကတော့ ဝမ်းသာကြည်နူးရိပ်တွေ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဖြာလဲ့ သွားခဲ့သည် ။

သည် မျက်ဝန်းလေးတွေ အပြုံးချိုချိုလေးတွေကို သူရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖူးသလိုဖြစ်နေတာ ဒါကြောင့်ကိုး။ ချက်ချင်း မမှတ်မိနိုင်ခဲ့လောက်အောင် အလင်္ကာချို အရွယ်က ပြောင်းလဲသွားပြီ။

"ကိုကိုရယ် အလင်္ကာ အရမ်းဝမ်းသာတယ် သိလား။ ကိုကိုနဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ပြန်ဆုံဖို့ တွက် အလင်္ကာ အမြဲတမ်း ဆုတောင်းနေခဲ့ရတာ သိလား။"

အလင်္ကာက သူနှင့်ပြန်ဆုံချင်သည် တဲ့ လား။ သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ ဆတ်ခနဲ နာကျင်သွားမှုနှင့် အတူ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ပစ်မိ၏။ အမှောင်ရိပ်မှာ မို့ အလင်္ကာ မမြင်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ကို ကိုကို အခု ဘယ်မှာ နေ နေတာလဲဟင် ၊ ရန်ကုန်မှာ ပဲလား။"

အလင်္ကာ ဝမ်းသာအားရလေး မေးသည် ။ အလင်္ကာရဲ့ ဆက်ဆံမှုလေးတွေက ဟိုတုန်းက အတိုင်း မပြောင်းလဲပါ။ ပြောင်းလဲမသွားခဲ့တာ အလင်္ကာချို့ဆိုသော မိန်းကလေးသည် သူ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသော တစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် ကောင်မလေး မဟုတ်တော့တာပဲ ဖြစ်သည် ။

ဆယ်နှစ်နီးပါး ကြာခဲ့သော ကာလမှာ အလင်္ကာချို့သည် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ နိုင်ငံ ရဲရင့်ဆိုသော သူ့အသက်တောင် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

"ကိုကို အလင်္ကာ မေးတာကို ဖြေပါဦး။"

သူကလက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အလင်္ကာမေးမှ သူ့အတွေးတွေ ပြန်စုစည်းမိရင်း

"အင်း ကိုယ်အခု ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်၊ မင်းတို့ မိသားစုကကော ဘယ်မှာ နေကြတာလဲ အလင်္ကာ"

"အလင်္ကာတို့ ရွှေပြည်သာမှာ နေတယ် ကိုကို"

အလင်္ကာစကားကြောင့် ရဲရင့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားရသည် ။ ရွှေပြည်သာတဲ့ လား။ ဒါကြောင့် သူ ရှာဖွေရ ခက်ခဲနေခဲ့တာကိုး။

"ကိုကို မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမာမီတို့ စီးပွားရေးတွေ ကျဆင်းကုန်တယ် ကိုကို၊ ဘိုးဘွားပိုင် ခြံနဲ့ တိုက်ကို ရောင်းပြီး အခု ရွှေပြည်သာမှာ နေကြတယ်၊ အလင်္ကာ အခု အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေတာပါ ကိုကို"

အလင်္ကာ အလုပ်လုပ်နေသည့် စက်ရုံအမည်ကို စောစောကတည်းက သူ ကြားသိပြီးပြီမို့ ဘာမှ မမေးဖြစ်တော့ပါ။ ပြောင်းလဲသွားသည့် အလင်္ကာတို့ မိသားစု အခြေအနေတွေကိုတော့ သူ သိလိုက်ရပြီ။

"ဒါနဲ့ မင်းက အခုမှ အလုပ်မှ ပြန်တာလား။ အဖော်တွေ မပါဘူးလား အလင်္ကာ"

"ဒီနေ့ စက်ရုံရဲ့ အရေးပေါ် မီတင်အစည်းအဝေးရှိလို့ ကိုကို၊ စက်ရုံအထက်ပိုင်း အရာရှိတွေ နဲ့ အလင်္ကာတို့ ကို စုပါတွေ တက်ရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဖယ်ရီနဲ့ မပြန်ဖြစ်တာပါ"

မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါတာမို့ အလင်္ကာ စောစောက ချာတိတ်အုပ်စုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိတာ ထင်သည်။

"မင်းပြန်ရမှာ တော်တော်ဝေးသလား အလင်္ကာ"

"အင်း သိပ်မဝေးပါဘူး ကိုကို၊ လိုင်းကားတွေ ရှိပါသေးတယ်"

"လိုင်းကားနဲ့ မပြန်ပါနဲ့ ကိုယ် တက္ကစီငှားပေးလိုက်မယ်"

"ဟင့်အင်း နေပါစေ ကိုကို၊ အလင်္ကာ ပြန်နေကျပါ"

အလင်္ကာ တားပေမဲ့ သူ လမ်းမပေါ် လှမ်းတက်ကာ မောင်းလာသော တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းတားပြီး ဖြစ်နေသည်။

"လာ အလင်္ကာ မင်းတက္ကစီနဲ့ ပဲ ပြန်လိုက်၊ ကိုယ် ကားခရုင်းပေးလို"

က်မယ်"

အလင်္ကာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေး ဖြစ်နေပေမဲ့ ကားနောက်ခန်းတံခါး
ကို သူ ဖွင့်ပေးတော့ ဝင်ထိုင်ရှာသည်။ ။

တက္ကစီသမားကို ဈေးမေးကာ ရဲရင့် ငွေထုတ်ပေးနေတော့ အလင်္ကာ
မဝံ့မရဲလေး ကြည့်ရင်း

"ဟို ဟိုလေ ကိုကိုကော အခု ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်"

အလင်္ကာ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေထဲကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်မိသ
ည်။ သူ့အပေါ်မှာ ခင်မင် တွယ်တာရိပ်တွေ အရိပ်ထင်နေတာကို အထင်
အရှား မြင်တွေ့နေရသည်။ ။

"ကိုယ်တို့ မကြာခင် ထပ်ဆုံကြဦးမှာ ပေါ့ အလင်္ကာ အဲဒီကျမှ
အလင်္ကာ သိချင်တာတွေ ပြောရင်း အေးအေးဆေးဆေး
တွေ့ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား"

အလင်္ကာ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရွန်းလဲ့တောက်ပသွားခဲ့ရင်း ပုတ်သင်
ညှိလေးတစ်ကောင်လို ခေါင်းလေးညိတ်၏။

"လာမယ့် ဆန်းဒေး၊ အလင်္ကာတို့ အလုပ်ပိတ်ရက် ကိုကို၊ ကိုကို အိမ်
လာလည်မလားဟင်"

"မင်းစက်ရုံကို ကိုယ်သိပါတယ်၊ စက်ရုံကို လာခဲ့မှာ ပေါ့၊ ကဲ သွား
တော့ အချိန်လင့်နေပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို"

အပြုံးချိုချိုလေးတွေနှင့် ခေါင်းလေးညိတ်ပြသည် ။ အလင်္ကာတို့
ကားလေး မောင်းထွက်သွား တော့မှ ပဲ သူ့ကားဆီ ပြန်လျှောက်ခဲ့လိုက်

သည် ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသေးသည် ။ အာရုံထဲမှာ လည်း
ဒေါ်ခင်ထားချို့ မျက်နှာ ကို ပြေးမြင်မိသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကြမ္မာက ပြန်ဆုံစည်းခွင့်ပေးခဲ့ပြီ။ တကယ်ကို လှပ
စွာ ပြန်ဆုံဆည်းခွင့် ပေးခြင်းမျိုးပါပဲ။

တစ်ချိန်တုန်းက အခြေအနေတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အခြေအနေ
တွေမှာ ဒေါ်ခင်ထားချို့တို့ မိသားစုနှင့် ပြန်ဆုံဆည်းရသည့်အဖြစ်က သူ
အတွက်တော့ ကျေနပ်စရာပါပဲ။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားခဲ့ရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက မပျောက်
မပျက် တည်ရှိနေဆဲ။

အတိတ်ဆိုတာ မေ့ပျောက်ရခက်အောင် "နိုင်ငံရဲရင့်" ရဲ့ ဘဝမှာ ခါး
သီးခဲ့ဖူးတာပဲလေ။

အခန်း (၂)

အလင်္ကာအတွက် တကယ့်ကို ရင်ခုန်ခြင်းတွေ အံ့ဩမှုတွေနှင့် အတူ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်းပါပဲ။

ကိုကိုနှင့် ပြန်ဆုံနိုင်ဖို့ ဆိုတာ အလင်္ကာ အမြဲတမ်း တောင်းဆိုခဲ့တဲ့ ဆုတောင်းတစ်ခုပဲလေ။ အခုတော့ အလင်္ကာရဲ့ ဆုတောင်းတွေ ပြည့်ဝခဲ့ရပြီ။

ကံကြမ္မာက ကိုကိုနဲ့ ပြန်ဆုံခွင့်ပေးခဲ့ပြီ။

ဆယ်နှစ်ကျော်ဆိုတဲ့ ကာလရှည်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကိုကိုကို အလင်္ကာ အမြဲသတိတရ ရှိနေခဲ့ သည် ။ ကိုကိုနှင့် ပြန်ဆုံဆည်းရပါစေ ဟု လည်း အလင်္ကာ နေ့စဉ် ဆုတောင်းမျှော်လင့်ခဲ့သည် ။

တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ဆုံတွေ့ရမည်ဟု လည်း အလင်္ကာ ယုံကြည်ထားခဲ့ပါသည် ။

အလင်္ကာ အသိအာရုံထဲမှာ စွဲမြဲနေသော ကိုကိုရဲ့ ပုံရိပ်သွင်ကိုလည်း တစ်နေ့မှ မမေ့ခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကိုနှင့် ပြန်ဆုံချိန်မှာ အလင်္ကာ ချက်ချင်းပဲ မှတ်မိခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

ကိုကိုရဲ့ မျက်ခုံး မျက်ဝန်းတွေနှင့် နီမြန်းထူပြည့်သော နှုတ်ခမ်းတွေ သည် ဟိုးအရင်တုန်းက အတိုင်း မပြောင်းလဲပါ။

အလင်္ကာကသာ ကိုကိုကို ချက်ချင်းမှတ်မိတာဖြစ်ပေမဲ့ ကိုကိုက တော့ အလင်္ကာကို မမှတ်မိ ခဲ့ပါ။

ကိုကိုနှင့် အလင်္ကာတို့ ဝေးခဲ့ကြတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီမို့ ကိုကို နှင့် နောက်ဆုံးဆုံချိန်မှာ အလင်္ကာအသက်က တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ခြောက်တန်းကျောင်းသူပဲ ရှိသေးသည်။

အခု အလင်္ကာအသက်က နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ကျော်လို့ နှစ်ဆယ့်နှစ်ထဲ ဝင်နေပြီဆိုတော့ ကိုကို မှတ်မိဖို့ ခက်မှာ လည်း အမှန်။

ဆယ်နှစ်ကျော်ဆိုသော အချိန်ကာလကြီးတစ်ခုသည် အလင်္ကာတို့ မိ သားစုဘဝကို ကြီးမားစွာ ပြောင်းလဲစေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။

ပြည့်စုံထည်ဝါခဲ့သော အလင်္ကာတို့ မိသားစုဘဝသည် ထိုဆယ်နှစ် တာ ကာလအတွင်းမှာ မယုံ ကြည်နိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ ရသည်။

ဒါတွေကို ကိုကို သိရှာမည် မဟုတ်ပါ။

ကိုကိုဘဝကော ဘာတွေဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားသည် လဲ။ အလင်္ကာ သိပ်သိချင်သည်။ ကိုကို နှင့် ဆုံရသည့် အချိန်လေးမှာ အလင်္ကာ ဘာမှ မေးခွင့်မရလိုက်ပါ။

"သမီး"

ခေါ်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲဝင်လာသော မာမီကိုမြင်တော့ အလင်္ကာ အတွေးတွေ ပြတ်တောက် သွားရ၏။

အလင်္ကာ ထိုင်နေသည့် ခုတင်စွန်းမှာ ပဲ မာမီ ဝင်ထိုင်သည်။

"မာမီ ဘာပြောစရာ ရှိလို့ လဲဟင်"

အလင်္ကာ မေးတော့ မာမီ ချက်ချင်းဘာမှ မပြောသေးဘဲ အလင်္ကာ ကိုပဲ ကြည့်နေသည်။ ။ ညှိုးရိပ်သန်းနေသော မာမီမျက်ဝန်းတွေကို မြင်ရုံ နှင့် အလင်္ကာ ကြုံသိနေသလို ရှိ၏။

မာမီ အခက်အခဲတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတာတော့ သေချာသည်။ ။ အလင်္ကာကို ပြောဖို့ မာမီ တွန့်ဆုတ်နေတာပဲ ဖြစ်မည်။

"မာမီ ပြောလေ ဘာပြောစရာ ရှိလို့ လဲဟင်"

"ဟိုလေ သမီးလေးမှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်းလောက် ကျန်သေးလားလို့ "

"ဘာလိုလို့ လဲ မာမီ၊ သမီးမှာ လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး"

"လကုန်ရက်အထိ အိမ်စားစရိတ်က မလောက်တော့ဘူး သမီးရယ် ၊ သမီးရယ်၊ သမီးမှာ နည်းနည်းပါးပါး ကျန်ဦးမလားလို့ "

တကယ်ဆို လခထုတ်ကတည်းက အလင်္ကာရသည့်လခကို မာမီလက်ထဲ အပြည့်အဝ အပ်ခဲ့ တာ လစဉ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ အလင်္ကာအတွက် မုန့်ဖိုးလေးလောက်သာ ယူထားတာ ဖြစ်၏။

"ဒီလက သားကြီးပေးတာ သုံးသောင်းထဲ၊ သမီးမမကလည်း သိပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ မာမီလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်တယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က သားကြီး အရေးပေါ် ငွေလိုလို့ ဆိုပြီး တစ်သောင်းယူသွားတော့ ကသိကလင် ဖြစ်ကုန်တယ်"

လစဉ်တိုင်း မာမီဆီက ကြားနေကျ ပြဿနာတွေက အလင်္ကာအတွက် အသစ်အဆန်း မဟုတ်တော့ပါ။ မာမီ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတာကိုလည်း မမြင်ရက်တော့တာမို့ ခုတင်ဘေး စားပွဲမှ အံဆွဲကိုပဲ ဆွဲဖွင့်ပြီး ဖြစ်နေပြီ။

လက်ကိုင်အိတ်လေးကို အလင်္ကာ ဖွင့်လိုက်တော့ ကျန်နေသော ငွေ
ကတစ်သောင်းပင် မပြည့် တော့ပါ။

"သမီး ခြေစောင့်လက်စောင့် သုံးထောင်ပဲ ယူထားမယ် မာမီ၊ ကျန်
တာ မာမီ ယူထားလိုက် ပေါ့"

အလင်္ကာ ကမ်းပေးသောငွေကို လှမ်းယူရင်း မာမီ ပင့်သက်ရှိုက်သ
ည် ။ ပြီးတော့ အလင်္ကာကို မော့ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေမှာ သားအမိချ
င်း တွန့်ဆုတ်အားနာမှုအရိပ်တွေ ထင်ဟပ်လျက်

"မာမီသမီးလေးကို မာမီသနားလိုက်တာကွယ်၊ တစ်မိသားစုလုံးအ
တွက် သမီးလေး ရုန်းကန်နေရတာ မာမီ စိတ်မကောင်းဘူး"

ကြေကွဲအားငယ်ရိပ်တွေနှင့် မာမီမျက်နှာသည် ဟိုးအရင်က မာမီနှင့်
ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင် သလိုပါပဲ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က ဒေါ်ခင်ထားချိုဆိုသော မာမီသည် မာန
တွေ အတ္တတွေနှင့် ခက်ထန်ထည်ဝါခဲ့သူဖြစ်သည် ။ အခုတော့ ထိုအရာ
အားလုံးသည် ကျဆုံးသွားသော စီးပွားငွေကြေး တွေနှင့်အတူ
ပါသွားခဲ့ပြီထင်၏။

"အင်း မာမီသမီးလို သားကြီးနဲ့ သမီးကြီးကလည်း ကိုယ့်ဘဝတွေကို
ယ် နားလည်ကြရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ဒါဆို သမီးလေးတစ်
ယောက်တည်း ပင်ပန်းစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ ကွယ်"

အလင်္ကာ့အထက်က အကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော သားနှင့်သမီးအ
တွက် မာမီ မချင့်မရဲ ညည်းညူတတ်သည် က မကြာခဏ ဖြစ်သည် ။
မာမီ ညည်းလောက်အောင်လည်း မမအေသင်နှင့် ကိုကြီးဝေယံက
ဆိုးပါသည် ။

မပြေလည်သော မိသားစုစီးပွားရေးကို မြင်နေသိနေလျက် မသိကျိုး ကျံပြုကာ ရွှေထီး ဆောင်းခဲ့စဉ်ဘဝတုန်းကအတိုင်း နေချင်သလို နေနေကြတုန်းဖြစ်သည်။ ။

အဆံမရှိတော့ပါဘဲ ဟန်လုပ်ချင်ကြသည်။ ။

ကိုကြီးဝေယံဆိုလျှင် အသက်ပဲ သုံးဆယ်ကျော်လို့ သုံးလေးနှစ်စွန်း နေပြီ ယခုအချိန်ထိ မယ်မယ်ရရ အလုပ်အကိုင်မရှိသေး။

ပညာရေးမှာ ဆယ်တန်းမအောင်ဘဲ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ ။ ဒယ်ဒီ ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဒယ်ဒီက အလုပ်ပေးကာ နေစေတော့လည်း ကိုကြီးဝေယံ က မလိမ္မာခဲ့ပါ။

ငါ့ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီကြီးဆိုသော အရှိန်အဝါနှင့် ထင်တိုင်းကြဲခဲ့သည်။ ။ ကိုကြီးဝေယံ မလိမ္မာသလို မမအေသင်ကလည်း ကိုကြီးရဲ့ ခြေရာကို နင်းနိုင်သူဟု ဆိုရမည်။

မမအေသင်က အသုံးအဖြုန်းကြီးသည်။ ။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းကို ခင်တွယ်လွန်း သည်။ ။ ပညာရေးမှာ တော့ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့တာမို့ မမအေသင် တက္ကသိုလ် ဆက်တက်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့ ပိုလို့ တောင် အသုံးအဖြုန်း ကြီးတော့ သည်။ ။

မိသားစုအတွက် လုံလောက်ပြည့်စုံစွာဒယ်ဒီ ရှာဖွေပေးနိုင်ခဲ့စဉ် ကာလတွေမှာ တော့ အားလုံး သည် ဘာမှ ပူပန်စရာမရှိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ကျရှုံးမှုတွေနှင့်အတူ ဒယ်ဒီဆုံးပါးသွားခဲ့ချိန်တွင် မိသားစုအတွက် ရင်ဆိုင်ရသည့် အခက်အခဲတွေက ဆက်တိုက်ပါပဲ။

နောက်ဆုံး ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် နေထိုင်လာခဲ့သော ဘိုးဘွားပိုင်ခြံနှင့်တိုက်ကြီးကိုလည်း ရှုံးခဲ့ ရသည်။ ။

မိသားစုလေးယောက်ဘဝ ဒီလိုအခြေအနေ ရောက်နေသည့်တိုင် ကိုကြီးဝေယံနှင့် မမအေသင် တို့ က ဆင်ခြင်နောင်တတွေ ကင်းလွတ်နေဆဲ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်အခြေအနေကို မသိမြင်နိုင်ကြသေး တာ ခက်သည်။ ။

"သမီးလေး အိပ်ချင်အိပ်တော့လေ၊ မနက်စောစော အ လုပ်သွားရဦးမှာ မဟုတ်လား"

မာမို့အသံကြားမှာ အလင်္ကာ အတွေးတွေ ပြတ်တောက်သွားရကာ မာမို့ကို မော့ကြည့်မိ၏။

"မာမီလည်း အိပ်တော့လေ"

"အင်း မာမီ မအိပ်သေးပါဘူး၊ သမီးမမ ဒီနေ့အပြန်နောက်ကျမယ် ထင်တယ်၊ ကဲ သမီး အိပ်ပါ၊ မာမီ အခန်းထဲဝင်လှဲပြီး စောင့်လိုက်ဦးမယ်"

မာမီ အခန်းထဲက ထွက်သွားတာကို ငေးကြည့်ရင်း အလင်္ကာ ပင့်သက်မောလေး ချမိသည်။ ။

မာမို့ခမျာ မမအေသင်၏ ဝဋ်ဒုက္ခကြောင့်လည်း မလွယ်ပါ။ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေ ဝန်ထမ်း အလုပ်တွေ စိတ်မဝင်စားဟု ဆိုထားသော မမအေသင်က စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ သီချင်းဆိုသည်။ ။

ဝါသနာဆိုတာထက် လွတ်လပ်မှုရှိသော အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ချင်သည့် မမအေသင်က အလင်္ကာ အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်မည်ဆိုတော့

"ဘာလုပ်မှာ လဲ အလင်္ကာရယ်၊ ငါနဲ့ အတူ သီချင်းလိုက်ဆိုပါလား၊

နိုင်ရမယ့် လခထက် အပုံ ကြီးသာတယ်"

"ဟင့်အင်း အလင်္ကာ အဲဒီအလုပ်မျိုးမလုပ်ရဲပါဘူး မမအေသင်ရယ်"

"ဘာမလုပ်တတ်စရာရှိလဲ ညီမလေးရယ်၊ အစပိုင်း မရဲသေးရင် နောက်ပိုင်းကျ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ။ တစ်ပတ်မှ သုံးလေး ရက်လောက် အချိန်ပိုင်းလေးနဲ့ ဝင်ငွေရတဲ့ အလုပ် နော်၊ နင့်ရူပါနဲ့ ဆိုရင် ငါတို့ ထက်တောင် ဝင်ငွေကောင်းဦးမှာ "

မမအေသင် ဘယ်လိုပဲစည်းရုံးပါစေ အလင်္ကာ ခေါင်းခါငြင်းကာ စက်ရုံမှာ ပဲ အလုပ်ဝင်ခဲ့ သည် ။

စ ဘေးသေ ဘက ခ်ဆ ဝ်င မှာ သောက်စားမှုးယစ်နေကြသူတွေကို မြူဆွယ်ဖျော်ဖြေရသည့် အလုပ် ထက် ရိုးသားစွာ လိပ်ပြာသန့်သန့် လုပ်ရသော အလုပ်ကိုပဲ အလင်္ကာ လုပ်ချင်ပါသည် ။

အစပိုင်းက မာမီကိုယ်တိုင် မမအေသင်နှင့်အတူ အလုပ်လိုက်လုပ် စေချင်ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အလင်္ကာကို နားလည်စွာ လက်ခံသွားခဲ့သည် ။

အလင်္ကာထက် လစာဝင်ငွေ ကောင်းသည် ဆိုသော မမအေသင် မာမီလက်ထဲ ပေးနိုင်တာက ပုံမှန်မရှိပါ။ သူ့အသုံးငွေ အဝတ်အစား အလှပြင်ပစ္စည်းဖိုးနှင့်သာ ကုန်သည် ။

တကယ်တမ်းကျ အလင်္ကာ လခဝင်ငွေကပဲ အိမ်ရဲ့ စားစရိတ်ဖြစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည် ။

ဒီကြားထဲမှာ ကိုကြီးဝေယံက ဒုက္ခပေးတော့ မာမီခမျာ ကသီကလင် ဖြစ်ရတာ မဆန်းတော့။

မွေးထားသည့် သားသမီးသုံးယောက်မှာ အကြီးနှစ်ယောက်အတွက်

သောကဗွေ ပူပန်နေရရှာ သော မာမ္ဗိကို အလင်္ကာ သနားပါသည်။ ။

အခန်း (၃)

လူကော စိတ်ပါ နိုးလာပေမဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မဖွင့်ဖြစ်သေးဘဲ သူ ဆက်ပြီးမှေးနေလိုက် သည် ။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှ သွားစရာ မရှိတာမို့လည်း သူ စိတ်လွတ်ကို ယ်လွတ် အိပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သွားစရာ မရှိဆိုပေမဲ့လည်း သူ့မှာ အစီအစဉ်တော့ ရှိသည် ။

ဒါကို အာရုံထဲဝင်လာတော့ မှေးမှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းတွေက အလိုလိုပွင့်ကာ နိုးသွားပြီ ဖြစ်သည် ။ ခုတင်ကျယ်ကြီးပေါ်က သူ အသာပဲ ထထိုင်လိုက်သည် ။

ညဝတ်အင်္ကျီကြီးနှင့်ပဲ ပြတင်းတံခါးဆီ လျှောက်ခဲ့လိုက်သည် ။ အပြာရောင် ခန်းဆီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်တော့ မနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည် တွေ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဖြာကျလာ၏။

မှန်ပြတင်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသော ခြံဝင်းထဲ က မြင်ကွင်းတွေကို သူ ငေးကြည့်လိုက်မိသည် ။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းမြမြ နှင့် ရောင်စုံပန်းခင်းတွေ အရိပ်ရ သစ်ပင်လေးတွေက လည်း စိတ်ကို ကြည်နူးစေသည် ။

ရေကူးကန် တင်းနစ်ကွင်းနှင့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ စိတ်အပန်းဖြေနားနိုင်အောင် ရောင်စုံ ကျောက်စားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံလေးတွေ အစီအရင် ထွင်းထု

ထားသော နေရာလေးလည်း ရှိသည်။ ။

ဒီခြံဝင်းကြီးနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို သူစိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ဝယ်ယူကာ ပြုပြင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရွှေ့လာကတည်းက သူ နေထိုင်ဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

မိုးကုတ်က လုပ်ငန်းတွေနှင့် ခြံကို လူယုံတော်တွေနှင့် အသေအချာ စီစဉ်ထားခဲ့သည်။ ။ ပြင်ဦးလွင်က ခြံနှင့်တိုက်ကိုလည်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးမည့်သူတွေနှင့် လွှဲအပ်ထားခဲ့သည်။ ။

ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်က နှစ်ချက်ပဲဖြစ်သည်။ ။ ရန်ကုန်မှာ ခိုင်မာသော စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ဆောက်မည်။ နောက်တစ်ချက်က ဒေါ်ခင်ထားချိုတို့ မိသားစုနှင့် ပြန်ဆုံ တွေ့အောင် ကြိုးစားဖို့ ဖြစ်သည်။ ။

အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ပဲ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်မြောက်ခဲ့သည် ဟု ဆိုရမည်။ ။

ရန်ကုန်ရောက်သည့် သုံးလအတွင်းမှာ ပဲ ကျွမ်းကျင်သော သူမိတ်ဆွေများ အကူအညီနှင့် သူ အချို့ရည်စက်ရုံကြီးတစ်ခု တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

စက်မှုဇုံထဲမှာ စက်ရုံကြီးကိုပင် တည်ဆောက်ပြီးနေပြီ။ နိုင်ငံခြားမှ ပညာရှင်များ နှင့် လည်ပတ်ဖို့ ပင် စီစဉ်ပြီးဖြစ်နေသည်။ ။

စက်ရုံကိစ္စတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးလုံးပန်းနေသော သူ့မှာ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကို အကောင် အထည်မဖော်နိုင်ခဲ့သေးပါ။ ။

ကံကောင်းချင်တော့ ကံကြမ္မာက ဒေါ်ခင်ထားချိုနှင့် ပြန်ဆုံနိုင်ခွင့်ကို

သူ ခက်ခက်ခဲခဲ မကြိုး စားလိုက်ရပါဘဲ ဖန်တီးပေးလာသည်။ ။

အလင်္ကာချိုနှင့် ပြန်ဆုံဆည်းမိချိန်မှာ သူ လုံးဝမမှတ်မိခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ။ ဒေါ်ခင်ထားချိုတို့ ၏ "ချိုဂေဟာ" ကြီးမှ သူထွက်ခွာခဲ့ချိန်မှာ အလင်္ကာချိုရဲ့ အသက်က ဆယ်နှစ် သာသာပဲ ရှိဦးမည်။

ဂါဝန်လေးဖားဖား ဆံပင်လေး ကုတ်ကုတ်နှင့် အလင်္ကာချို ပုံရိပ်လေးကို သူ ခပ်ရေးရေး မှတ်မိနေဆဲ။ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံလိုက်ရချိန်မှာ ဒီကောင်မလေးက အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေခဲ့ပြီပဲ။

သူ့ကို မှတ်မိနေသော အလင်္ကာချို မျက်နှာလေး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတာ သူ သတိထားမိ သည်။ ။

ဒီကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေက ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်း ချစ်ခင်ဖွယ် ကောင်းနေသည်။ ။ "ချိုဂေဟာ" ကြီးမှာ ဒီကောင်မလေး တစ်ယောက်က သူ့အပေါ် ခင်တွယ်ခဲ့၊ ကောင်းမွန်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်ခင်ထားချိုနှင့် အလင်္ကာချို ထက်က အကြီးနှစ်ယောက်စလုံးက တော့ သူ့အပေါ်မှာ အနိုင် ကျင့်ခဲ့ကြသည်။ ။ ဒါတွေကို သူဘယ်တော့မှ မမေ့သေးပါ။

ဒေါ်ခင်ထားချို၏ မောက်မာလွန်းသော ဆက်ဆံမှုတွေ အသင်ချိုရဲ့ အနိုင်ယူစော်ကားမှု တွေ၊ ပြီးတော့ ကောင်းဝေယံရဲ့ ဗိုလ်ကျမှုတွေကို သူနာကျင်စွာ ခံယူခဲ့ရဖူးသည်။ ။

ဒါတွေက နိုင်ငံရဲရင့်ဆိုသော သူ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်မရနိုင်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တွေပဲဖြစ်သည်။ ။

ဒီဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေအတွက်လည်း ပြန်လည်ပေးဆပ်ခွင့်ကို တော့ အခုအချိန်မှာ သူ ရနိုင် နေပြီ။

တစ်ခါတုန်းက နိုင်ငံရဲရင့် ဆိုသော သူ့ဘဝသည် တစ်ပါးသူ၏ အရိပ် အောက်မှာ မှီခို ရှင်သန် ခဲ့ရသည် ။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် နေထိုင်ဖို့ နေရာလေးအတွက် လူတကာ၏ ရှေ့မှာ သူ ခေါင်းငုံ့ နေခဲ့ရသည် ။

အခုတော့ သူ့ကို အနိုင်ယူ မောက်မာခဲ့ကြသူတွေဘဝက ပြောင်းလဲနိမ့်ကျသွားခဲ့ပြီ ထင်သည် ။

အလင်္ကာချို ပြောပြတော့ သူ အံ့သြမိသည် ။ ဒေါ်ခင်ထားချိုရဲ့ ဘဝက ဒီလောက်အထိတောင် ပြောင်းလဲနိမ့်ကျသွားခဲ့သည် လား။

မမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာတရားက မျက်လှည့်ပြသလို ဆန်းကြယ်လွန်းသည် ။ ဒါကိုတော့ နိုင်ငံရဲရင့် ဆိုသော သူ့ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိလျှင် အတိတ်ဆိုတာ မေ့ပစ်ရခက်သော ဒုက္ခပင်လယ်ပြင်ကြီးလိုပါပဲ။
